

че той е отъ противната страна. Зная, че застигналитѣ вече на възраст не могатъ да изучаватъ бащинския си езикъ; желателно би било обаче да знаятъ истината и да възврънатъ младежа въ правия пътъ на учението. Казанний господинъ ми пише послѣдне изъ Атина, между другото, че тамъ пристигнали за учение осемъ млади българчета; зарадвахъ се, прѣзарадвахъ се за тѣхната ревностъ, и има надѣжда, че тѣ ще станатъ учени мъжъе. Но, огъ друга страна, нажалихъ се отъ сърдце, както съобщихъ и на самага господина Селимински, че тѣ нѣма по никой начинъ да бждатъ полезни на отечеството си, като не знаятъ бащината си писменостъ. Тѣ или трѣба да останатъ въ Елада (която така ще има да употрѣби искрени чада за системата си), или да се настанятъ търговци, за каквито пъкъ е безполезно извънредното образование. Само възпитанитѣ въ Русия могатъ по разни начини да станатъ полезни на народътъ си, и нека всѣки родолюбецъ прѣсмѣтне това нѣщо както подобава.

Благодаря ви за историята върху основанието на Котленското училище съ помощта на Князьтъ;¹⁾ отъ тази история съглеждамъ и познавамъ въ лицето на ваше мѣдрословесие истинний синъ на злополучното ни отечество; онова обаче, което тогисъ не се извършило, нека се извърши сега. Преди нѣколко мѣсеци азъ дочухъ нѣщо, че въ Котелъ се осно-

организиране на българския народъ за освобождението му отъ турското робство. Въ 1825 г. заминалъ за Сливенъ, дето основалъ българско училище. Въ 1830 г. участвувалъ въ преселването на сливенци въ Влашко и Русия следъ Одринския миръ (1829 г.). Отъ 1840—44 г. следвалъ по медицина въ Атина и завършилъ наукитѣ си въ Сиена — Италия — съ докторска титла. Билъ лѣкаръ въ Букурещъ и Браила. Взелъ участие въ Кримската война (1853 г.) на чело на сформирванъ отъ него български отредъ. Въ 1855 г. се установява въ Болградъ. Тамъ се оформяватъ окончателно неговитѣ възгледи: той принадлежи къмъ партията на *старитѣ*, които сж действували за освобождението на българския народъ по легаленъ пътъ, а по черковния въпросъ е непримиримъ врагъ на гръцката патриаршия. Последнитѣ дни отъ живота си прекаралъ въ Болградъ. Завещалъ е 500,000 л за просвѣтни цѣли. Ценни сж неговитѣ мемоари, писани на гръцки. Тѣ сж преведени на български и издадени отъ Министерството на пар. просв. въ 1904 г. подъ название „Библиотека Д-ръ Ив. Селимински.“ Въ тѣхъ той хвърля свѣтлина върху живота на българитѣ презъ тъмната епоха на робството.

1) Князь Ст. Богориди.